

JINÝ SVĚT

Bulletin Občanského sdružení pro podporu a péči o duševně nemocné VOR Jihlava

Život na voru.

Autor: Mgr. Martina Příbylová

Život s nemocí nám někdy bere vítr z plachet. Nemoc znamená nemít moc. V mnoha oblastech našeho života nám nemoc způsobuje omezení našich možností a zprostředkovává nám zkušenost, že svůj život nemáme zcela ve svých rukou.

Výstava Život na Voru, která právě v těchto dnech probíhá ve foyer Divadla Na Kopečku chce ukázat jinou stránku věci. Ukazuje schopnosti a dovednosti i mnohé talenty lidí, kteří se s nemocí, a to nemocí duševní, vyrovnávají.

Návštěvník Divadla může shlédnout velmi zdařilé kresby paní Evy Vorálkové, velkoformátové fotografie autora Petra Koukoly, literární díla paní Hany Korbičkové a pana Martina Martínka ukázky z interního časopisu Jiný svět, který spoluvytvářejí klienti Centra denních služeb VOR a výrobky z kreativní dílny, kterou toto centrum v rámci sociální rehabilitace provozuje.

Ti z vás, kteří se účastnili vernisáže této výstavy, mohli zažít velmi vřelou atmosféru při setkání klientů VORu, jejich rodinných příslušníků, přátel, ale i ambulantních lékařů, členů a zakladatelů Občanského sdružení pro podporu a péči o duševně nemocné VOR, pacientů z psychiatrické nemocnice, kolegů z dalších spolupracujících organizací poskytujících sociální služby, dobrovolníků i veřejnosti. Tuto atmosféru ještě umocnilo zdařilé vystoupení pěveckého sboru Zpívání pro radost pod vedením

Lenky Vaňhové a Predraga Duronjiče.

V průvodním slově Mgr. Martina Štastného, který je předsedou Rady Sdružení, jsme si připomněli původní myšlenky a záměry zakladatelů VORu i dobrodružství při jeho budování. Měli jsme možnost slyšet o vývoji organizace o poskytovaných službách i o změnách které přináší nový občanský zákoník do života sdružení. Jako leit motiv jeho slov zazníval zájem o zlepšování kvality života lidí s duševním onemocněním a o možnosti, jak tuto kvalitu rozvíjet.

Součástí výstavy a vernisáže byla i prezentace činnosti Sdružení VOR a služeb, které svým klientům centrum nabízí. Promítali jsme si fotografie z nejrůznějších aktivit za uplynulý rok a bylo až s podivem, kolik se toho během jednoho roku událo. Kromě pravidelných volnočasových a terapeutických programů a kromě individuální sociální práce a poradenství, které probíhá individuálně ve spolupráci mezi klienty a jejich klíčovým pracovníkem, se podařilo

Ročník XIII, číslo 2

2. dubna 2014

Uvnitř tohoto vydání:

Muzikant na střeše.	2
Ulevte své mysli... aneb o relaxaci.	4
Noční dobrodružství.	4
Recept.	4
Minifejeton.	5
I vy můžete pomoci dětem i přírodě.	5
Křížovka	6
Vtipy	6
Kurz vaření ve Voru.	7
Láska na první pohled	7

uspořádat množství společenských aktivit, jak uvnitř VORu, tak i mimo něj.

Pokračování na straně 8

Muzikant na střeše

Rozhovor vedla H. Korbičková

Predrag Duronjič už téměř rok doprovází na kytaru pěvecký kroužek z VORu. Pochází z Bosny a Hercegoviny a z domova ho vyhnala válka. V České republice už žije dvacet let.

bez víza nikam vycestovat – do Německa, na Slovensko, do Rakouska, nikam. Pokaždé, když jsem se chtěl podívat k rodičům do Bosny (to jsem jezdil tak asi dvakrát ročně), musel jsem mít minimálně dvě průjezdní víza nebo letět letadlem, ale to bylo pro mne finančně nedostupný. Jsem tu už dvacet let, ale volně můžu cestovat teprve, co Česko podepsalo Schengenskou smlouvu. Což je asi 4 – 5 let zpátky.

Ještě k těm rozdílům. Jazyk je podobný. Čím starší čeština, tím je podobnější srbochorvatštině. Některá slova jsou úplně stejná. Větší rozdíly jsou v kultuře a náboženství. Bosna a Hercegovina byla v minulosti asi 400 let pod tureckou nadvládou. Byli jsme proto hodně ovlivněni orientem a islámem. Což u vás prakticky není. Vychází to přibližně, že je tam asi 30 % muslimů, 30 % pravoslavných křesťanů a 30 % katolíků, ale záleží, jak ve kterém městě.

Výborně hraješ na kytaru a zpíváš. Jak ses k hudbě dostal?

K hudbě jsem se dostal v rodině. Sestra se učila hrát na kytaru asi osm let, tak jsem taky začal chodit do hudebky. Po nějaké době jsem dost přísného učitele a mne přestalo bavit pořád dokola jen drnkat etudy a noty (i když teď vím, že to bylo také potřeba). Nechtěl jsem už poslouchat, že jednou budu na akademii. Bylo mi osm let a neměl jsem z toho žádnou radost, tak jsem s tím praštil. Každý se přece chce naučit i nějakou písničku, kterou má rád. Vydržel jsem tam chodit rok. Ani rodiče mě nepřesvědčili, abych tam chodil dál. Jenže mě to k hudbě pořád táhlo. Sestra hrála na kytaru, tak jsem jí požádal, ať mě naučí pět akordů. Poslouchal jsem písničky z kazeťáku, půjčoval jsem si „elpička“. Doma jsme hráli a zpívali, hlavně mamka a sestra. Často také na rodinných sešlostech.

Pokračování na straně 3

Jaká byla cesta z Tvého rodiště až k nám?

Cesta to byla smutná. Pocházím z Bosny a Hercegoviny, kde byla v letech 1992 - 1995 válka. Vyhlásili mobilizaci, když mi bylo 17 let. Přestože jsem nebyl dospělý, a bylo to proti mezinárodnímu právu, povolali mě do zbraně. Nechtěl jsem bojovat, proto jsem utekl a ukryl se. Spolu s mámou a sestrou jsme odjeli k tetám do Srbska, kde jsme žili jako uprchlíci.

A tatínek?

Ten už byl asi tři roky v Česku, v Jihlavě. Je zubař a musel složit verifikační zkoušku, aby obhájil svůj diplom a mohl tu jako lékař pracovat. Pracoval v psychiatrické léčebně. Jezdili jsme sem za ním. V Srbsku jsem studoval ekonomickou školu. Když jsem byl v prváku, přijeli jsme za ním do Jihlavy se sestrou a s mamou o zimních prázdninách. Chtěli jsme tu zůstat. Jenže vyřizování papírů kvůli trvalému pobytu bylo zdlouhavé a ani po dvou měsících nebyl žádný pokrok. Kvůli tomu jsme ani nemohli začít chodit do školy. Vypadalo to, že ty papíry na pobyt nedostaneme ani příští rok a to by znamenalo, že bychom museli odejít do uprchlického tábora někde u Pardubic. Přestože jsme tu už normálně bydleli a platili si pojištění.

To byla dost složitá situace, jak jste ji řešili?

Naši rozhodli, že se radši vrátíme do Srbska, abychom mohli chodit do školy. Sestra už u nás měla za sebou jeden rok na vysoké škole, dělala filozofii - jazykovědu. V Česku pak nastoupila v Praze na Karlovu univerzitu. Jenže kvůli dokladům o trvalém pobytu bylo všechno na vážkách. Navíc tu mamka nesehnala práci. Proto jsme se všichni tři vrátili zpátky. Podruhé už jsem za tátou přijel sám. Maminka a sestra zůstaly v Srbsku.

Sestra se po ukončení školy vdala a s manželem se rozhodli, že půjdou za „velkou louží“. Třináct let už žijí v New Yorku. Když válka skončila, rodiče se vrátili spolu domů do Bosny.

Ale ty jsi v Česku...

Když jsem za tátou přijel naposledy, v těch 17 letech, viděl jsem, že je tu klid a pohoda. Tak jsem se rozhodl, že tu zůstanu a dodělám si školu tady v Jihlavě.

To jistě nebylo jednoduché. Co jazyková bariéra?

Ta samozřejmě byla. Nastoupil jsem na ekonomickou školu (dnešní obchodní akademii) do čtvrtáku a dostal jsem podmínku: když do pololetí češtinu zvládnou, můžu pokračovat dál. Když ne, zopakuj si ročník. Váš jazyk je stejně jako náš slovanský, takže s pomocí kamarádů a profesorů, kteří mě některé předměty doučovali, jsem to nakonec zvládl a školu dokončil.

Zajímalo by mě, jaké jsou hlavní rozdíly v životě ve Tvé domovině a tady v Čechách?

Když jsem sem přijel, bylo už pár let po revoluci. Měli jste za sebou 40 let socialismu a komunismu. My jsme měli u nás také komunismus, ale ten byl maximálně liberální. Když v roce 1980 zemřel prezident Tito, hodně se to u nás uvolnilo. Mohli jsme cestovat kamkoli, přijímali jsme jakoukoli západní kulturu. I kulturní možnosti byli maximálně otevřené, nikdo nebránil tomu, aby u nás hrály kapely ze Západu.

Takže Ty jsi nezažil, že byste nemohli vycestovat do kapitalistických států?

Právě že zažil, ale až tady u vás. Když jsem se sem přistěhoval, nemohl jsem

Muzikant na střeše

Pokračování ze strany 3

Na zpívání ve Voru

Jak to, že když zaslechneš písničku, hned ji dokážeš zahrát?

Často poslouchám písničky. A když pak mám nějakou zahrát, tak se mi třeba vybaví, že už jsem ji někde slyšel. A taky je to o tom, že většinou mají písničky nějaký rámec, chvíli ji poslouchám, vyberu si tóninu, v který ji budu hrát, začnu drnkat... a je to.

Jak jednoduché...:). Na vánočním večírku v Chilli baru jsi nás se svými přáteli překvapil velmi originální hudební produkcí. Jak se toto hudební uskupení jmenuje a co nám o něm můžeš říct? A jak se jmenuje žánr, který hrajete?

Kapela se jmenuje „Radimova kapela Karel“ nebo „Karlova kapela Radim“ (Karel - kytara, Radim - bicí). Přibrali k sobě další, i mne. Jsem rád, že s nimi hraju. Písničky jsou od Karla Tomka, kapelníka, Má rád blues. Často zpíváme v angličtině. Někdy je to víc bluesový, jindy do swingu, je to směsice žánrů. Podle toho, co Karel poslouchá a čím se inspiroje.

A co skupina Draga banda?

To jsem hrál s Matějem Kolářem lidové věci od nás, z Vysočiny, z Moravy i ze světa. Podle toho, co nás bavilo, třeba z Galicie (autonomní oblast ve Španělsku – pozn. red.), z Irska... Matěj hrál na housle a já na kytaru. Měli jsme i perkuse nebo nějakou dobu i saxofon. Bylo nás víc. Trvalo to 7 let. Jeden čas jsem se tím živil. Když jsem žil v Praze, tak jsem hrával s irskými muzikanty jejich hudbu, irský melodie.

Vždy ses živil hudbou? Co jsi dělal jiného?

Hudba je moje radost a koníček. Ani bych se nechtěl pořád živit jako muzikant, protože když máte tři čtyři koncerty týdně, tak se z toho stává povinnost a radost se vytrácí. Po maturitě jsem začal pracovat jako sociální pracovník v nízkoprahovém klubu pro mládež Vrakbar. Byla to práce náročná a výsledky nebyly moc vidět. Nezáleží totiž jen na tom, jak kvalitní práci odvedete, ale také na tom, jak ji ten mladý člověk přijme. A je to jeho život a nemůžete ho úplně ovlivnit.

Radimova kapela Karel

Snažte se. Fyzicky se sice neunavíte, ale psychicky hodně. Pro tu práci ve Vrakbaru je nutné vzdělání a životní zkušenost, ale i to, aby byl člověk mladý. Jinak ti klienti nejsou ochotni s vámi komunikovat. Protože když jste starší, očekávají, že je budete poučovat. Zkušenost pro tuto práci získáte tím, že v tom nějakou dobu děláte nebo, nejdě Bože, těmi problémy sám projdete. To jsou pak ti nejlepší sociální pracovníci. Je to práce opravdu hodně psychicky náročná. A to, že jsem neviděl hned výsledek své práce, jsem nakonec neunesl.

Jak to dopadlo?

Jednou jsem jel na nějakou akci do Rančirova. Byl tam tesařský mistr, který předváděl, jak se z kmenu olše dělá koryto na vodu. Měl sekeru, která vypadala jako motyka, a kus stromu. Vyzval nás, jestli si to někdo nechce zkusit dlabat. A já, jak jsem měl abstrak po té manuální práci, tak jsem tu sekeru popadl a dlabal jsem dvě hodiny. On ke mně přišel a povídá: „Chceš práci? Vypadáš, že máš výdrž.“ A já řekl: „Tak jo.“ A on: „Tak přijď v pondělí.“ Od té doby se žívím jako tesař. Pracuju na střeších, dělám trámy, krovky... Konečně vidím výsledky své práce.

Jaké máš plány do budoucna?

Já vidím tak měsíc dopředu. Nedělám si dlouhodobé plány. Hlavně nějaké to zdraví a práce aby byla a aby člověk ten život vedl nějak důstojně a poctivě, jak jen to jde. Bohatství – to přijde a zase odejde. I když - zlatý poklad by byl taky dobře... (smích). No uvidíme. Jinak bych chtěl mít v budoucnu rodinu, když se to všechno povede. Rád chodím sem za vámi do VORu zpívat si a zamuzicírovat. To mě baví. I když jsme v práci v sezóně a normálně děláme do šesti sedmi hodin večer, každé pondělí řeknu: „Chlapi, dneska končím před půl třetí.“ (O půl třetí začíná ve VORu zpívání - pozn. red.) Zatím jsem si to prosadil. Někdy do VORu na zpívání přijdu unavený ze střechy, ale jdu sem rád. Je tu dobrá společnost. Je dobrý, že taková místa pro setkávání jsou.

„Hudba je univerzální řeč lidstva!“

Henry Wadsworth Longfellow

Ulevte své mysli... aneb o relaxaci

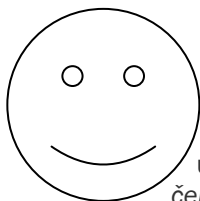
Autor: Jakub Štambera

Relaxace je poměrně široký pojem. Každý z nás relaxuje po svém. Někdo si jde zaběhat, někdo uklízí a někdo si dá "dvacet" po obědě. Relaxace, o které chci psát v tomto článku je však spíše metodou,

kterou můžeme jako odborníci na vlastní tělo aplikovat a sledovat její příznivé účinky. Jistě jsme všichni zažili situaci, kdy jsme prožili plný den a naše tělo i mysl jsou tak unavené, že jenom čekáme, až padneme do postele. Z relaxačního cvičení si člověk může udělat stálý nástroj, pomocí kterého uleví své mysli i tělu již během dne. Je to stav, který si člověk dopřeje – nezahrnuje žádnou práci a žádný výkon. Někdo říká, že během relaxace se člověk "zvnitřní" zastaví běh událostí a může jako pozorovatel sledovat své prožitky, myšlenky a city. Stává se svým pánem.

Relaxace, kterou provádím s klienty V.O.R. většinu pátků od 10,00 vymyslel americký psycholog Edmund Jacobson. Je založena na střídání:

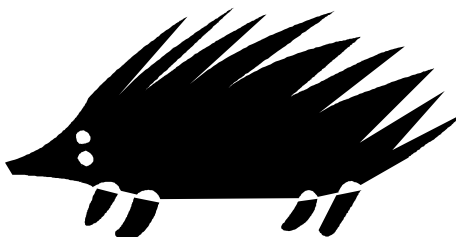
– záměrně vyvolaného napětí ve svalectech a následného uvolňování

Naše pozornost se soustředí na pocity uvolnění v našem těle a tak dochází druhotně k uvolnění naší mysli. Ovšem i zde platí, že cvičení dělá mistra, a proto se doporučuje, aby si člověk po relaxaci sám pro sebe ohodnotil, jak se mu uvolnění povedlo, aby měl srovnání pro příště.

Noční dobrodružství

Autor: Jitka Pilařová

Když jsme byli ještě s bráškou malí, chodili jsme na záchod na dvůr do kadibudky. V noci jsme chodili spolu, abychom se nebáli a s baterkou, když se setmělo. Jednoho večera jsme opět chtěli jít na nutnou procházku. Byla tma, tak jsme si vzali baterku a chtěli vyjít na dvorek. Už už jsem sahala po klíče dveří, když v tomBUCH BUCH KLEPY KLEP. Bráška ztuhl: „Podívej se, kdo to je?“ Pomalu jsem otevřela dveře.....ale za nimi nikdo nebyl. A vtom znovu BUCHY BUCH KLEPY KLEP. S ječením jsme zabouchli dveře: „Mamíí, na dvoře někdo je!!“ Volal bráška. Máma příběhla, otevřela dveře a poslouchala. Pak zavolala: „Kdo je tam?“ A zase: BUCH BUCH. Mamka popadla baterku, kterou jsem držela křečovitě v ruce a vůbec mě ji ani nenapadlo použít a posvítila si na vetřelce. Jaké bylo naše překvapení, když jsme s úžasem zjistili, že náš návštěvník je malý a trochu zmatený a vylekaný ježeček. Zabloudil a dobýval se k nám domů. Máma vzala pichlavé klubičko do dlaní a odnesla ho do závětří za kůlnu. Ráno jsme ho šli navštívit, ale ježeček byl už pryč. Zřejmě našel tu správnou cestu a odešel.

Chcete si pochutnat a přitom ušetřit? Máte rádi Pribináček, ale zdá se vám drahý?

Vyzkoušejte recept na výborný domácí Pribináček

Co budete potřebovat?

250 ml smetany na šlehání (33 %), 250 g měkkého tvarohu, 2 vanilkové cukry

Smetanu vyšleháme dotuha, přidáme vanilkové cukry a postupně zašleháváme měkký tvaroh.

A to je VŠE!!!

A teď trochu matematiky.

1 kupovaný Pribináček 80g stojí cca 15,90 Kč,

6 Pribináčků (tj. 480 g) = 96,- Kč.

Stejně množství doma vyrobeného vyjde na

7,20 Kč, tzn. o polovinu méně než kupovaný. (Množství zde uvedené je 500 g = 45,- Kč.)

Kdo je sám a nesnědl by takové množství najednou, může si něco nechat na druhý den, anebo může krém ZAMRAZIT – a bude mít zmrzlinu MÍŠA.

A koho zajímá složení?

Pribináček kupovaný: tvaroh, smetana, cukr, glukózovo-fruktózový sirup, vanilkové aroma, E 415 – xantan, modifikovaný kukuřičný škrob. (Zdroj: internet)

Složení domácího Pribináčku je sympatičtější!

Recept pro vás připravila: Hana Korbičková

Nový sociální portál pro Vysočinu

Sociální portál kraje má přehlednější podobu. Návštěvník se může na něm orientovat v typech sociálních služeb, seznámit se s dávkami, příspěvky a další státní podporou v nouzi. Na internetových stránkách kr-vysocina.cz lze nalézt informace z oblasti sociálně právní ochrany dětí, náhradní rodinné péče a seznámit se s dotacemi a granty v sociální péči.

-zt- Jihl. listy 28. 1. 2014

Minifejeton, který plně pochopí jen ženy...

Autor: Hana Korbičková

Je neděle. Za chvíli začnu vařit oběd. Míjím se s mladší dcerou v předsíni. I když se jindy na sebe pokaždé usmějeme, teď ne. Nepohádaly jsme se, nic takového! Přesto se obě tváříme jak hráčky pokeru. V obličeji neheme ani brvou. Náznak úsměvu lze vytušit jen z našich očí.

Chtěla jsem vynést odpadky. Rozmyslela jsem si to. V tuto chvíli by bylo pro mne lepší, kdyby šel koš vysypat do popelnice raději manžel.

Opět se setkávám s dcerou. A znovu jen pohled z očí do očí. Žádný úsměv, ani pousmán. A tak to jde celých dvacet minut až do doby, kdy si z obličeje smyjeme pořádně ztuhlou pleťovou masku z droždí. :)

I vy můžete pomoci dětem i přírodě.

Autor: Eva Řídká

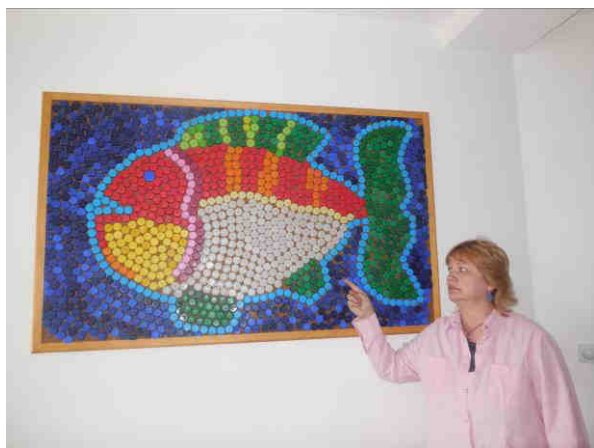
Víčka

Určitě jste již slyšeli, že se sbírají pro to či ono. I já Vás chci poprosit: Vždy, když dopijete limonádu, dejte si víčko do kapsy a doneste ho do VORU. Ne jen, že se víčka prodají a za ně se dá " „nemocným " dětem koupit věci, které jim trošičku zpříjemní život. Ale děti si z víček skládají i obrázky. Z **modrých** víček může být třeba ryba, ze **žlutých** sluníčko, no a **červená** se hodí na úsměv :)

Pokud by někoho zajímala cena, kterou víčka mají tak věřte, že je to něco kolem 5 Kč za kilo. Ale jistě všichni víte, že i oblečení našich olympioniků bylo vyrobeno z PET lahví. Tak, že sbírání takzvaných druhotných surovin má smysl. Například i výroba toaletního papíru by se neobešla bez výkupu papíru. Prostě linky na výrobu jsou na to už přizpůsobeny a jinak to nejde.

Ale o tom až někdy jindy....

I malá pomoc se stává pomocí velkou a smysluplnou. Děkuji tedy za každé víčko, které do VORU donesete.

Tvé dobro

Petr Šmída

Chválím Tě Pane Ježíši za dobro, které Ty konáš
Dobro nám vnukáš a sílu šířit mi dáváš
Ano pokorně uznávám, že dobro ve mně je od Tebe
Vždyť přece nic nemohu dobrého vykonat ze sebe

Činíš mě nástrojem dobra v milosrdných rukách Tvých
A radost mám z toho, že Tvé dobro šířit mohu
Plesá a jásá má duše kdy na ni milostí jsi dých
A radost a dobro mohu rozdávat a tak Ti pomohu

Dobra si všímát a odpovídat na vnuknutí Tvá
Které k dobru pobízí a pudí děkuje Ti duše má
Šířit dobro to mě radostí a štěstím plní
Je to jako když z lásky dobra rozséváš zrní

Plnou měrou a milostí mi to umožňuješ Pane
A kéž mám vždy otevřené srdce ať dobro se stane
Vděčně a pokorně ten dar od Tebe přijímám
Že mohu být Tvým nástrojem dobra a lidí se ujímám

Kéž nezavírám srdce před žádným z lidí
A naopak službou, modlitbou pomáhám a dobro duše vidí
Díky Ti vzdávám nejvyšší Lásce a Dobru Tobě Pane
Že kráčím a volím cestu dobra a že díky Tobě mohu

Srdce mi kypí radostí svou píseň Králi Tobě zazpívám
V úctě, lásce a pokoře s vděčností Ti pěji píseň chval
Děkuji, že mi dáváš vnuknutí k dobrým skutkům konání
A prosím Tebe Ježíši ať na nás všech spočine Tvé požehnaní

Prosím o vlídné, laskavé a trpělivé srdce ke všem z lidí
Že ne vždy je tomu tak a občas jinak vím a duše se stydí
Děkuji za lehkost, ochotu a radost s jakou konám své činy
Děkuji za Tvoji lásku, že mě miluješ i když mám své viny

Chválím Tě Pane Tvé dobro Ty sám Dobro nám ukazuješ
A voláš nás pojďte v mých stopách ať mě duše následuješ
Jak krásné je mít v sobě vnitřní pokoj a radost od Tebe Pane
Ty to dopouštíš po dlouhé době ať se to ve mně stane"

Dobrem mi naplňuješ život můj, duši mou i srdce mé
Obdařuješ touhou po Tobě a blaženosti u Tebe věčně
Kéž smím se sytit dobrem Tvého domu a u Tebe přebývat
Kéž smím se po smrti navěky na Tvou Krásu na Tebe dívat

Ježíši Lásko nekonečně milosrdná a vznešená Pane náš
Učiň mě dobrým nástrojem v Tvých dobrých rukou prosím
Vždyť Ty všechny mé nedokonalosti, slabosti a kříže znáš
A přece díky Tobě kousek Tvé lásky svým bližním nosím

CITÁTY

„Prospěšná bývá rada jen v jednom případě. V jakém?
Když jde Pokora k Moudrosti na radu.“

Karel Havlíček Borovský

„Vzdělanost lze přejímat od jiných - moudří můžeme být
jediné moudrostí vlastní.“

Michel Eyquem de Montaigne

Kurz vaření ve Voru.

Autor: Libuše Královská

Byl to bezvadný nápad rozjet kurz vaření ve Voru. Už před tím jsem se chtěla doma zapojit do vaření, ale nějak to nevyšlo. Tak jsem uvítala možnost docházet do Voru a také se zapojit do práce. Společně s kamarády a pod vedením milé vedoucí Han-ky Komárkové, si myslím, že jsme skvělý tým.

Vždy se nejprve domluvíme, co budeme vařit. A také, kdo obstará organizaci vaření, kdo bude ten den - šéfkuchař.

Má na starosti: vybrat peníze na nákup, sepsat seznam, co nakoupit a rozdělit práci, dohlížet a taky pomáhat na realizaci, čili uvaření oběda.

Potom se domluvíme, kdo půjde nakoupit, popřípadě co kdo donese z domova za ingredience. Vaříme v dílně.

Rozdělíme se na několik skupinek a pracujeme. Už jsme vařili např. lečo, zapékané brambory. Připravili jsme i jahodový pohár. Také jsme se nedávno pustili do složitějších receptů jako knedlo, zelo, vepřo anebo sekaná z mletého masa a bramborovou kaši. Děláme i polévky, např. pórkovou, bramborovou anebo naposledy jsme dělali květákovou.

Myslím, že jsme prima parta a vaření si bezvadně užíváme. Pokaždé se naučíme něco nového. V neposlední řadě si užijeme spoustu legrace. A něco dobrého přichystám i doma. Vždy jeden den v týdnu se domluví s mamkou a něco dobrého ukuchtím. Občas přijde k nám domů i moje bezva kamarádka a vaříme spolu. Prostě nás to baví.

Láska na první pohled

Autor: Šárka Beranová

Byl to den jako každý jiný. Dopoledne jsem něco zařizovala s mojí kamarádkou Ilčou. Ta mě pak vysadila z auta v Úvoze, kde jsem vyzvedla svého manžela a šly jsme k Princovi na oběd.

Po obědě jsem jela trolejbusem domů přes celé město. Bylo hezky, svítilo sluníčko, jen se na mě smálo. Bylo nezvyklé počasí na prosinec, teplé a slunečné, po sněhu ani památka.

V trolejbuse mě to přestalo bavit, a tak jsem vystoupila o 3 zastávky dřív a rozhodla se projít a dobít baterku na sluníčko.

Mířila jsem do květinářství, kde jsem měla objednané dvě vánoční kytice, jednu pro tetu a druhou pro babičku. Šourala jsem se do květinářství a hezky se slunila. A tu jsem ho spatřila.

Byl úžasný. Hopkal si vesele za výlohou a byl ze všech nejčilejší a nejkrásnější. Řekla jsem si: „Ten musí být můj! Ten bude můj!“

Byl to šedivý bílý žlhaný králíček. Již půl roku jsem takto chodívala kolem zverimexu a pozorovala králíčky. Mají je totiž fikaně za výlohou :-D

Až nastal ten osudný den 23. prosinec 2014 a objevil se on - mého srdce šampion. Byla to láska na první pohled.

Váhavě jsem vstoupila do zverimexu. Bylo tam šílený vedro a zástup lidí čekajících ve frontě. Byl velký šrumec. Zákazníci nakupovali potravu a pamlsky pro své miláčky. Konečně jsem přišla na řadu a povídám paní prodavačce: „Měla bych zájem o támhle toho králíčka.“ A ukazovala jsem na něj přímo prstem. Na prodavačce bylo znát, že nemá moc času, protože zákazníků stále přibývalo.

Znejistěla jsem pod vlivem okolností a řekla: „Já si to ještě rozmyslím.“ A odešla jsem.

Venku za dveřmi zverimexu jsem se podívala znovu na toho fištróna a řekla si: „Teď nebo nikdy.“

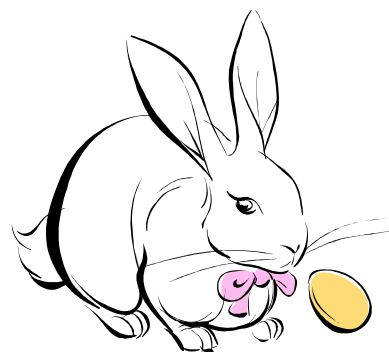
Vrátila jsem se zpět do zverimexu a řekla jsem prodavačce s úlevou: „Beru si ho.“ A Odešla jsem do květinářství pro objednané květiny.

Mezitím mi paní prodavačka po předchozí domluvě nachystala vše potřebné (klec, záchod, napáječku, seno, granule), tak abych měla veškerou výbavu pro domácí chov králíčka.

Pak jsem odešla do bankomatu. Vybrala jsem potřebný obnos peněz a vrátila se zpět do obchodu se zvířátky. Zaplatila jsem za králíčka a ostatní věci.

Po dohodě s paní prodavačkou, že se pro zbytek věcí ještě vrátím, jsem vzala králíčka s polovinou vybavení a slavnostně s pýchou v duši, že jsem to konečně dokázala a sama, jsem šťastně odkráčela domů.

A tak byl Teddýsek na světě :-D Zkrátka, jak se říká, byla to láska na první pohled.

CITÁTY

„Každý z nás někdy říká hlouposti. Nesnesitelné jsou jenom hlouposti vyhlášené slavnostně.“

Michel Eyquem de Montaigne

„Bože, dej mi vytrvalost, abych překonal věci, které změnit nemohu, dej mi sílu, abych změnil věci, které změnit mohu, dej mi moudrost, abych tyto věci dokázal rozlišit.“

Aischylos

„Vědění je hrdé, že zná tolik, moudrost je skromná, že nezná nic.“

William Cowper

Za všechno musíme v životě platit: za mládí hloupostí, za moudrost stářím.“

Václav Dušek

„Negativní emoce způsobují nemoce.“

Václav Dušek

„Našimi poklady jsou: zdraví, prostý život, láska ke ctnosti, shoda se sousedy, přichylnost k přátelům, skromnost k blahobytu, pevnost v neštěstí, smělost hovořit vždy pravdu, odpor k lichotkám.“

Život na Voru.

Pokračování ze strany 1

Před očima nám probleskovaly momenty z besedy o canisterapii, arteterapie, z letních tvořivých dílen s batikováním a senohraním, bleší trhy, grilování, kouzelnické představení, kurzy vaření, velkolepé oslavy narozenin, vernisáže k výstavám v kavárně VOR, autorská čtení a křesty knih, výlet do zoo nebo maškarní párty ve Vrakbaru, kurzy společenských tanců, fotografie z nejrůznějších prezentačních akcí jako je Týden duševního zdraví, Mezi světy na Jihlavském náměstí, nebo prezentace výrobků u příležitosti konference na Krajském úřadě, Zpívání na kopečku, Seminář pro lékaře Psychiatrické nemocnice pořádaný ve Voru, ale i fotografie z projektů připravených studenty Soukromé vyšší odborné školy sociální v Jihlavě nebo fotografie z velmi vydařeného vánočního večírku v Chilli baru.

Při sledování těchto obrázků si člověk uvědomí, jak živoucím organismem VOR je. A to zásluhou všech, kteří se na jeho existenci podílejí. VOR opravdu naplňuje své motto: „Vzájemnost, opora, radost.“

Vzájemnost vytváří jemné předivo vztahů lidí, kteří VOR navštěvují, nacházejí zde své přátele, sdílejí své zkušenosti a zážitky, podporují se vzájemně v aktivitě, přinášejí své nápady, angažují při nejrůznějších akcích.. Oporu, kterou se snaží poskytovat svým klientům pracovníci voru, ale i klienti jeden druhému, při těžkých životních situacích, které nás všechny v životě potkávají. Oporou také může být místo samotné, které poskytuje pevný bod v bezbřehosti situace, kdy vás nemoc vyřadí z práce a někdy i ze vztahů, které jste dříve aktivně udržovali. Radost z toho, že se věci daří, radost z úspěchu druhého, radost a legrace, kterou si umíme tropit jeden z druhého i ze sebe samých.

Heslo je to opravdu výstižné. Kdybych měla dodat byt jen jediné slovo, připsala bych snad jen slovo odvaha. Odvaha vystát a jít dál. Odvaha se přiznat ke své nemoci a reprezentovat VOR třeba na podobné výstavě. Odvaha uplatnit svůj talent, veřejně vystoupit. Děkujeme všem, kdo život na VORu zažívají na vlastní kůži.

Možná vás bude zajímat

7. 4. 2014 (pondělí)
výlet do Tábora

10. 4. 2014 (čtvrtek)
Jarní uklízení ve Voru
Od 9.30

15. 4. 2014 (úterý)
Tvořivé dopoledne ve Voru
Od 10.00

KONTAKT

O. s. VOR JIHLAVA

Komenského 36a

586 01 Jihlava

Tel.: 567 213 896

Kontaktní osoba:

Lenka Vaňhová, DiS.

email: l.vanhova@os-vor.cz

ZAMĚŠTNANCI VORU

Ing. Eva Kantorová vedoucí CDS VOR	567 213 700	e.kantorova@os-vor.cz
Mgr. Martina Příbylová odborná vedoucí sociálních služeb	567210 861	m.pribylova@os-vor.cz
Lenka Vaňhová, DiS. vedoucí služby sociální rehabilitace	567 213 896	l.vanhova@os-vor.cz
Renata Nápravníková vedoucí kreativní dílny	567 215 011	r.naprvnikova@os-vor.cz
Bc. Hana Komárková vedoucí služby chráněné bydlení	567 210 594	h.komarkova@os-vor.cz
Mgr. Martin Štastný klinický psycholog	567 213 288	m.stastny@os-vor.cz